

[Buchart Petersen.]

fandt, at en reform måtte vente, indtil man kunne gennemføre generelle bestemmelser for hele landets vedkommende, indbefattet at sundhedskommissionerne skulle ophæves og de såkaldte kødkontrolregulativer for de enkelte kommuner bortfalde. Det, der nu sker ved det foreliggende lovforslag, er således en forenkling, som vil være af betydning for mange produktionsvirksomheder.

Som et andet punkt, hvor det foreliggende lovforslag adskiller sig fra de hidtil gældende regler, vil jeg nævne bestemmelsen i lovforslaget, der bemyndiger landbrugsministeren til umiddelbart at give virksomhederne tilladelse til at optage produktion af spisefærdige retter eller færdige komponenter hertil, også selv om disse består af andre varer end kødvarer. Man har tidligere peget på under drøftelser her i tinget, at de gældende regler var alt for besværlige for virksomhederne på dette område. Det blev klaret ved bemyndigelser fra vedkommende ministre til landbrugsministeren, men det er tilfredsstillende, at der nu i en lovbestemmelse gives en klar hjemmel på dette område.

Jeg vil også sige nogle enkelte ord om forholdet mellem forslag til lov om kød m. m. og forslag til lov om levnedsmidler. Det er velkendt, at det har været genstand for en meget indgående debat, hvorledes forholdet skulle være mellem den nye lov om levnedsmidler og de særlige love, der gælder om kød, mælk, æg, fisk osv. Der har været enighed om, at den bestemmelse, det nye forslag til lov om levnedsmidler indeholder i § 7, var noget uhåndterlig, og at man derfor skulle tilstræbe at få afgrænsningen lagt ind i de enkelte særlige love. Det er sket ved § 31 i lovforslaget her. Man følger her den retningslinje, at det alene skal være landbrugsministeren, der skal have bemyndigelse til at fastsætte bestemmelser, hvor der er tale om kød, slagteaffald og kødvarer, der udføres, medens levnedsmidler, som afsættes til forhandling til forbrugerne her i landet, skal følge de regler, som ministeren for forureningsbekæmpelse fastsætter i medfør af lov om levnedsmidler. Der er dog givet adgang til, at landbrugsministeren kan fastsætte strengere regler end dem, ministeren for forureningsbekæmpelse har fastsat, for så vidt der er tale om, at man tilvirker

levnedsmidler til eksport på virksomheder, der også forarbejder varer til hjemmemarkedet.

Det forekommer mig, at denne bestemmelse er klar og må være brugbar i praksis, og det, der har været målet med de igangværende bestræbelser, er jo netop, at skabe forenkling og klarhed i lovgivningen af hensyn til dem, der skal administrere loven, men i første række dog naturligvis for dem, der skal efterleve den.

I sin fremsættelse nævner landbrugsministeren, at der er rejst spørgsmål om i det foreliggende lovforslag at optage bestemmelser om tilvirkning af kød af vildt som supplement til de bestemmelser, der allerede er optaget i lovforslaget. Ligeledes er der blevet rejst spørgsmål om at optage bestemmelser om omsætning af kød af hvaler, sæler o. lign. Jeg mener, at det vil være rigtigt at tage disse ting med ind i det foreliggende lovforslag. Vi må erkende, at spisevanerne i dag har udviklet sig sådan, at mange mennesker søger det lidt specielle, og vi kan ikke se bort fra, at der kan være en vis fare forbundet derved. Lad mig i den forbindelse minde om, at vi for nylig i dagspressen så omtalt, at der var konstateret trikiner i vildsvin ved kontrollen i Kødbyen.

Vi har kunnet glæde os over her i landet på et meget tidligt tidspunkt at have fået udviklet en grundlig og effektiv kontrol med sundhedstilstanden i de varer, der udbydes til salg. Baggrunden for udviklingen har utvivlsomt i særlig grad været eksport hensynene, men de strenge krav, som man allerede på et tidligere tidspunkt kom ind på at stille for vore eksportvarers renommé på de vigtige udenlandske markeder, har også i høj grad været med til at gavne den danske befolknings sikkerhed og trykthed med hensyn til levnedsmidlernes sundhed og kvalitet.

Vi kan betragte det foreliggende lovforslag som en foreløbig slutsten på en udvikling, der med hensyn til indenrigs kødkontrol startede, da Københavns kommune i 1880erne besluttede, at al slagting skulle ske på kommunens offentlige slagtehus og kontrolleres af en af det ansat dyrlæge med henblik på udførsel af kød, og gå tilbage til omkring århundredskiftet, hvor det blev besluttet, at eksportkødvirksomheder skulle have autorisation af landbrugsmini-